REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-360/2025-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Đakovu, po sucu Petru Grguru, u pravnoj stvari tužiteljice Željke Bašić, OIB: 72103403136, iz Đakova, Ante Starčevića 5, zastupana po punomoćniku Marinu Brajku, odvjetniku u Đakovu, protiv tuženika Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavonska Avenija 6, zastupana po punomoćnici Anđeli Varnici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Kožul & Petrinović d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 26. listopada 2026., u nazočnosti punomoćnika tužiteljice, te uz javnu objavu presude, 29. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka dio odredbe članka 9. Ugovora o kreditu broj: 5140030250-61000076529/2007 sklopljenog 15. studenog 2007. između tužiteljice Željke Bašić i prednika tuženika Slavonske banke d.d. Osijek, a koji glasi: „U tom slučaju Korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu prema Tarifi Banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici Banke“.

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljici Željki Bašić, OIB: 72103403136, isplati iznos od 1.022,29 eura (tisuću dvadeset dva eura i dvadeset devet centi) na ime naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 1. veljače 2018. pa do 31. prosinca 2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. prema stopi zatezne kamate koja se određuje za

svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve to u roku 15 (petnaest) dana.

i

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da je tužba tužiteljice u dijelu u kojem zahtijeva isplatu preko iznosa utuženog podneskom od 15. rujna 2026. do iznosa utuženog tužbom podnesenom 7. ožujka 2024., povučena.

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljici Željki Bašić, OIB: 72103403136, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.336,16 eura (tisuću tristo trideset šest eura i šesnaest centi) sa zateznim kamatama počev od 29. listopada 2026. po stopi u smislu članka 29. stavak 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve to u roku 15 (petnaest) dana.

III. Odbija se zahtjev tužiteljice za naknadom parničnog troška preko dosuđenog iznosa, kao neosnovan.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 7. ožujka 2024. navodi da je 15. studenog 2007. s prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. Osijek sklopila Ugovor o kreditu bez depozita broj: 5140030250- 61000076529/2007 na iznos od 107.000,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita s rokom otplate na 24 godina sa svrhom kupovine obiteljskog stana, a koji kredit je prijevremeno otplaćen 2018.

1.1. Ističe da je člankom 9. Ugovora o kreditu ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti djelomičnu i konačnu otplatu kredita, ukoliko o toj namjeri obavijesti banku najmanje trideset dana unaprijed. U tom slučaju korisnik kredita se obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu prema Tarifi banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici banke. Obzirom da je tužiteljica kao korisnik kredita odlučila prijevremeno u cijelosti otplatiti kredit uslijed čega je tuženik zaračunao naknadu u visini od 11.553,67 kuna/ 1.533,44 eura i istu naplatila tužiteljici s danom 30. siječnja 2018.

1.2. Sukladno članku 1024. stavak 3. ZOO/05 dopušteno je ugovoriti ovakvu odredbu, ali pod uvjetom da je davatelj kredita u slučaju prijevremene otplate pretrpio štetu. Stoga, ova odredba je ništetna iz razloga što je tuženik naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita, a da pritom nije pretrpio nikakvu štetu, odnosno ni na koji način prilikom prijevremene otplate kredita nije pojasnio tužiteljici u čemu se sastoji ta šteta, niti koji su objektivni eventualni troškovi nastali za tuženika prilikom prijevremene otplate kredita, a niti je obračun naknade transparentan i razumljiv. Nadalje, i prema članku 96. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje propisano je da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, a što je ovdje upravo slučaj. Da se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo teret dokaza je na tuženiku.

1.3. U bitnome nadalje ukazuje da uzimajući u obzir odredbe članka 96. ZZP/07, te povrh svega odredbu članka 3. i 10. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Ustavnog suda Republike Hrvatske i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, jasno se da zaključiti da je prednik tuženika ugovaranjem odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita postupao nepošteno i time tužiteljicu, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj.

1.4. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Ustavnog suda Republike Hrvatske i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske 30. siječnja 2020. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužiteljica smatra da je tuženik dužan vratiti tužiteljici sve što je na temelju takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama članku 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, s time da zastara restitucije nije ni počela teći. Zaključno, predlaže usvojiti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Osporava potrošačko svojstvo Ugovora o kreditu te ističe kako se svojstvo potrošača ne presumira te je na tužitelju teret dokaza da sporni Ugovor o kreditu nije sklopio u poslovne već privatne svrhe.

2.1. Ukazuje da se spornom odredbom na nedvojben način predviđa pravo tuženika i obveza tužitelja jednokratno podmiriti troškove prijevremene otplate kredita, a tužitelj je u trenutku sklapanja ugovora znao da će morati platiti naknadu i koliko ta naknada iznosi, kako je uostalom potvrdio potpisom na Ugovoru o kreditu. Uostalom, sporna naknada je i prije sklapanja Ugovora o kreditu bila javno objavljena u Tarifi naknada tuženika te je upravo ta naknada sadržana u Ugovoru o kreditu. Tuženik navodi da je sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva. Tužitelj je razumno morao shvatiti prirodu usluge prijevremene otplate kredita, a osim toga razumjeti da ne postoji preklapanje ove naknade s drugim naknadama ili uslugama koje se u okviru Ugovora o kreditu naplaćuju. Pravna priroda ugovorne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita i njezine financijske posljedice za tužitelja nisu se promijenile od trenutka sklapanja Ugovora o kreditu, a kod prosječnog potrošača koji je uredno obaviješten i postupa s dužnom pažnjom i razboritošću i koji je sklapanjem Ugovora o kreditu pristao na naplatu troškova prijevremene otplate kredita koji su u tom trenutku određeno bili navedeni moralo je postojati shvaćanje njegovih obveza i gospodarskih posljedica ugovorne odredbe kojom su ti troškovi predviđeni.

2.2. Ističe da sporna ugovorna odredba nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ni moralu društva zbog čega nema razloga da se ocijeni nepoštenom. Štoviše, tuženik navodi da uslijed prijevremene otplate kredita suprotno izvorno ugovorenim uvjetima, tuženik trpi troškove i nastaje mu šteta. Ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita stoga predstavlja unaprijed ugovorenu naknadu štete i troškova izravno povezanih s prijevremenom otplatom kredita s obzirom da bi stvarno utvrđivanje nastalog iznosa štete i troškova bilo povezano s nerazmjernim troškovima. U slučaju prijevremene otplate kredita, tuženik nema istu mogućnost da prijevremeno vrati novac kojeg je prethodno osigurao kako bi mogao isplatiti kredit, uslijed čega mu nastaje šteta jer isti i dalje plaća kamate svojim zajmodavcima (štediši, dioničaru, kreditoru na financijskom tržištu). Prijevremenom otplatom kredita, tuženik ostvaruje priljev novca koji prema izvorno ugovorenom roku i načinu otplate kredita nije očekivao. S obzirom na hiperlikvidnost financijskih tržišta i nemogućnost plasiranja tako izvanredno ostvarenog priljeva novca tuženik je bio u obvezi ista položiti kod Citibank i/ili Deutsche Bank i na njih plaćati negativnu kamatu. S obzirom da tuženik zaprimljena novčana sredstva nije mogao dalje plasirati na tržištu već je zaprimljena sredstva morao oročiti kod inozemnih banaka Citibank i Deutsche Bank, šteta koja je nastala tuženiku uslijed držanja novčanih sredstava u valuti EUR kod inozemnih banaka postoji s obzirom na obračunane i naplaćene negativne kamate (troškove likvidnosti).

2.3. Sve da je tuženik mogao u trenutku prijevremene otplate kredita izvanredno ostvareni priljev novca ponovno plasirati u obliku kredita, i u tom bi slučaju pretrpio štetu budući da su se tržišne okolnosti značajno promijenile u odnosu na trenutak sklapanja Ugovora o kreditu na način da se kamatna stopa znatno snizila. Sve navedeno dakle ukazuje da tuženiku u slučaju prijevremene otplate kredita nastaje šteta i trpi troškove. Tako nasuprot prava korisnika kredita na vraćanje kredita prije roka određenog za vraćanje, stoji obveza korisnika kredita na naknadu štete, koja je u vezi s mogućnošću da davatelj kredita pretrpi štetu uslijed vraćanja kredita prije roka određenog za vraćanje, dopuštajući postojanje karakteristične uzročne veze između prijevremenog vraćanja kredita i nastale štete. Tuženik ističe i prigovor zastare te predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

3. Valja ukazati i da je u ovome predmetu već donesena prvostupanjska presuda 30. prosinca 2024., poslovni broj: P-97/2024-2, ali je ista ukinuta i vraćena na ponovno suđenje rješenjem Županijskog suda u Zagrebu od 26. kolovoza 2025., poslovni broj: Gž-770/2025-4, uz jasnu uputu navedenu pod točkom 13. obrazloženja drugostupanjske odluke.

4. Radi utvrđenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih činjenica sud je u dokaznom postupku pročitao cjelokupan spis i svu prileženu dokumentaciju te je pročitao Ugovor o kreditu bez depozita broj: 5140030250-61000076529/2007 (list 5-14 spisa), pregled prometa za klijenta (list 15-19 spisa), priloge uz odgovor na tužbu (list 31-117 spisa), pregled prometa za klijenta (list 179-183 spisa), nalaz i mišljenje vještaka Ane Šarić od 4. ožujka 2026. (list 192-194 spisa), očitovanje vještakinje od 7. svibnja 2026. (list 203-206 spisa), očitovanje vještakinje od 5. srpnja 2026. (list 210-212 spisa), očitovanje vještakinje od 6. kolovoza 2026. (list 217-220 spisa) te saslušao tužiteljicu.

4.1. Tužiteljica je podneskom od 15. rujna 2026. konačno postavila tužbeni zahtjev na način da je umjesto prvotno utuženog iznosa prijevremene otplate kredita od 1.533,44 eura potraživala iznos od 1.022,29 eura. Tužiteljica navodi kako je na taj način došlo do smanjenja tužbenog zahtjeva u odnosu na prvotno postavljeni tužbeni zahtjev, međutim navodi kako je to isključivo rezultat financijskog vještačenja te tužiteljica nije mogla postaviti točno određen tužbeni zahtjev prije provođenja predmetnog vještačenja pa stoga nije njezina krivnja što je došlo do smanjenja tužbenog zahtjeva što u konačnici ne smije utjecati na njezin uspjeh u ovom sporu.

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužiteljice protiv tuženika radi isplate iznosa od 1.022,29 eura, a koji iznos je tužiteljica platila tuženiku po osnovi naknade za prijevremenu otplatu kredita.

7. Među parničnim strankama je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva te je li nastupila zastara utuženog iznosa.

8. Čitanjem Ugovora o kreditu bez depozita broj: 5140030250-61000076529/2007 od 15. studenog 2007., solemniziran kod javnog bilježnika Nikole Brača iz Đakova 22. studenog 2007., poslovni broj: OV-19583/2007, utvrđeno je kako je u članku 9. između ostalog ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu i konačnu otplatu kredita, ukoliko o toj namjeri obavijesti Banku najmanje 30 (trideset) dana unaprijed. U tom slučaju Korisnik kredita se obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu prema Tarifi Banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici banke.

9. Tužiteljica u svome iskazu navodi kako je u Slavonskoj banci d.d. digla kredit radi kupnje stana. Kredit je digla u CHF valuti, ali je tijekom trajanja kredita došlo do znatnog porasta i povećanja rate što više nije mogla plaćati te je u drugoj banci podigla kredit da bi isplatila raniji kredit. Sjeća se da je ostalo za platiti još oko 50.000,00 eura. Prilikom zatvaranja kredita u banci joj nisu govorili da mora isplatiti naknadu i rekli su joj koji iznos mora platiti i da je u tom iznosu naknada, ali joj nije rečeno u kojoj visini je naknada niti što ona sačinjava.

9.1. Iskaz tužiteljice sud je ocijenio vjerodostojnim, jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

10. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da tužiteljica nije bila informirana na što se konkretno naknada za prijevremenu otplatu kredita odnosi, te o naknadi nije mogla pregovarati, a nije bila niti informirana o krajnjoj svrsi navedene naknade i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, te zašto istu mora platiti. Nadalje, potrebno je reći da je ovaj sud prihvatio iskaz tužiteljice iz kojega proizlazi da joj djelatnik tuženika prilikom zatvaranja kredita nije pojasnio što sačinjava naknadu za prijevremenu otplatu kredita niti u kojoj je ona visini. Sud je shvaćanja kako je tuženik trebao tužiteljici obrazložiti koja je svrha i što čini naknadu, te se na taj način uvjeriti da bi tužiteljica pristala na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

11. Odredbom članka 96. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 79/07. i 125/07. – dalje: ZZP) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članku 102. stavku 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništetna.

12. Prema odredbi članka 99. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Ovaj sud je utvrdio da tužiteljici nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade, te da je odredba bila nerazumljiva jer tužiteljica nije mogla shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe jer joj nisu niti obrazložili koliko iznosi naknada i zašto istu mora platiti. Osim toga, tužiteljici nije obrazloženo niti što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedene naknade, pa je stoga navedena odredba za nju bila nerazumljiva jer nije mogla sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedene naknade, odnosno kako isto utječe na njezinu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

13. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za prijevremenu otplatu kredita. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao. Osim toga, iz iskaza tužiteljice proizlazi da joj nije rečeno u kojoj visini je naknada niti što ona sačinjava.

13.1. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da banka-tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljicom o spornoj odredbi kako bi se uvjerio da bi pristala na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

14. Isto tako, ovaj sud zaključuje da bi tužiteljica neprihvaćanjem navedene odredbe bila ograničena u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za prijevremenu otplatu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

15. Dakle, s obzirom na to da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude banke, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za prijevremenu otplatu kredita ni oko njenog ne/prihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, tužiteljici nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, kao što je prethodno već obrazloženo predmetna odredba ugovora o kreditu je bila nerazumljiva jer tužiteljica nije mogla shvatiti ekonomske posljedice (za sebe) ugovorne odredbe, nije znala koji iznos naknade mora platiti, nisu joj obrazložili koji se troškovi podmiruju plaćanjem te naknade, pa je stoga navedena odredba za tužiteljicu bila nerazumljiva jer nije mogla sa sigurnošću znati koja bi posljedica bila njezino prihvaćanje ili neprihvaćanje takve odredbe, nije mogla procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi isto utjecalo na njezinu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

16. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je navedena odredba nepoštena sukladno članku 96. stavak 1. i 2. ZZP-a, odnosno da je nepoštena odredba iz članka 9. Ugovora o kreditu broj: 5140030250-61000076529/2007 sklopljenog 15. studenog 2007. između tužiteljice Željke Bašić i prednika tuženika Slavonske banke d.d. Osijek, a koji glasi: „U tom slučaju Korisnik se kredita obvezuje izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke koja je ovlaštena zaračunati i naknadu prema Tarifi Banke na preostali iznos kredita, sukladno poslovnoj politici Banke“, te da je sukladno članku 96. i 102. ZZP-a ništetna, pa je stoga odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

17. Budući da je predmetna odredba članka 9. Ugovora o kreditu ništetna ta odredba među strankama ne može se primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorene odredbe. Odnosno, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZOO) tuženik je dužan tužiteljici vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu naknade za prijevremenu otplatu kredita.

18. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva odnosno iznos naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita valja prvotno ukazati kako je vještakinja Ana Šarić u nalazu i mišljenju od 22. ožujka 2026. navela da naplaćena naknada koju je tuženik naplatio tužitelju iznosi 11.553,67 kuna odnosno 1.533,44 eura (prema tečaju konverzije 1 euro = 7,53450 kuna). Tuženik je u podnesku od 16. travnja 2026. prigovorio nalazu i mišljenju vještakinje prvotno navodeći kako vještakinja nije postupila po zadatku određenom rješenjem Općinskog suda u Đakovu od 22. prosinca 2025. odnosno nije izradila nalaz i mišljenje na okolnost nastanka i visine nastale štete za tuženika prilikom prijevremene otplate kredita. Uzgredno, tuženik je u predmetnom podnesku naveo kako je tužiteljici naplaćena naknada u iznosu od 1.022,29 eura, a ne u iznosu utvrđenom po vještaku, sve kako je razvidno iz priloženog prometa po kreditu.

18.1. Vještakinja je potom u podnesku od 7. svibnja 2026. navela kako tuženik s pravom ističe da je u Pregledu prometa po kreditu, osim naplate troška u iznosu od 11.553,67 kuna (datum valute 30. siječnja 2018., datum knjiženja 31. siječnja 2018.), vidljiv i storno dijela obračunatog i naplaćenog troška (naveden u Predmetu prometa za klijenta kao "Naplata troška") u iznosu od -3.851,23 kuna (datum valute 30. siječnja 2018., datum knjiženja 1. veljače 2018.). Ponovnim uvidom u Pregled prometa za klijenta vještakinja potvrđuje navedeno te ispravlja izračun na način da navodi kako neto naplaćena naknada iznosi 1.022,29 eura, odnosno vještakinja u zaključku navodi kako naknada koju je tuženik naplatio tužitelju za prijevremenu otplatu kredita po Ugovoru o kreditu bez depozita broj: 5140030250-61000076529/2007 30. siječnja 2018., nakon umanjenja za storno proveden 1. veljače 2018. iznosi 7.702,44 kune, odnosno 1.022,29 eura (po fiksnom tečaju konverzije 1 euro = 7,53450 kuna).

18.2. Tuženik u podnesku od 13. svibnja 2026. navodi kako u odnosu na ispravljeni izračun visine naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita nema prigovora. Prema tome, sud prihvaća nalaz i mišljenje vještakinje u dijelu izračuna visine naknade za prijevremenu otplatu kredita kao i datuma naplaćene naknade, obzirom na činjenicu da je izrađen u skladu s pravilima struke, a stranke na isti, u tome dijelu, nisu imale prigovora.

18.3. S tim u vezi valja ukazati da je tužiteljica, po provedenom financijsko-knjigovodstvenom vještačenju, podneskom od 15. rujna 2026. uredila tužbeni zahtjev na način da je potraživala ukupan iznos od 1.022,29 eura na ime naplaćene naknade za prijevremenu otplatu kredita. U pravu je tuženik kada u podnesku od 22. rujna 2026. navodi kako iz navedenog podneska tužiteljice proizlazi da je djelomično povukla tužbeni zahtjev za isplatu i to za iznos od 511,15 eura (1.533,44 eura – 1.022,29 eura). Tuženik se povlačenju ne protivi, ali predlaže sudu donošenje rješenja kojim se utvrđuje da je tužba djelomično povučena uz naknadu tuženiku razmjernog dijela troška. Imajući na umu navedeno, sud je pravilnom primjenom odredbe članka 193. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. – dalje: ZPP) odlučio kao pod točkom I. izreke rješenja.

19. U ponovljenom je postupku, a sukladno uputi Županijskog suda u Zagrebu u rješenju od 26. kolovoza 2025., poslovni broj: Gž-770/2025-4, valjalo je raspraviti tijekom postupka iznesene navode tuženika da se utvrdi izračun nastanka i visine nastale štete za tuženika prilikom prijevremene otplate kredita. U tu svrhu sud je

rješenjem od 22. prosinca 2025., poslovni broj: P-360/2025-2, odredio izvođenje dokaza financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem sa zadatkom da vještakinja na temelju pregleda dokumentacije u spisu te na temelju podataka koje će po potrebi naknadno tražiti od stranaka, napravi izračun na okolnost nastanka i visine štete za tuženika prilikom prijevremene otplate kredita.

20. Valja ukazati kako je vještakinja u očitovanju od 7. svibnja 2026. navela da sa financijsko-ekonomskog aspekta, vještakinja nije utvrdila okolnosti iz kojih bi proizlazilo da je tuženik prijevremenom otplatom kredita pretrpio stvarnu financijsku štetu. Iz dostavljene dokumentacije ne proizlazi da je banka zbog prijevremene otplate imala konkretan financijski gubitak, trošak refinanciranja, gubitak izvora financiranja niti druge egzaktno mjerljive negativne financijske posljedice koje bi predstavljale stvarno nastalu štetu. Nadalje navodi da tuženik nije pretrpio štetu obzirom da je prijevremeni raskid ugovora proveden sukladno odredbama sklopljenog ugovora o kreditu. Zaključno, vještakinja ostaje kod utvrđenja da je iz dostavljene dokumentacije razvidno jedino da je banka prilikom prijevremene otplate obračunala i naplatila naknadu na temelju ugovorne odredbe, dok postojanje stvarno nastale štete za banku iz financijsko-knjigovodstvene dokumentacije nije utvrđeno.

20.1. Nakon opetovano iznesenih prigovora tuženika, vještakinja je u podnesku od 6. kolovoza 2026. navela da je zadatak vještačenja odredio Općinski sud u Đakovu rješenjem od 22. prosinca 2025. Vještakinja je u više navrata opsežno i jasno obrazložila da je predmetnim vještačenjem izvršen uvid u cjelokupnu financijsko-knjigovodstvenu dokumentaciju dostavljenu u spis (Ugovor o kreditu i Pregled prometa za klijenta) te da iz iste ne proizlazi da je tuženik prijevremenom otplatom kredita pretrpio stvarnu, dokumentacijom potkrijepljenu financijsku štetu (trošak refinanciranja, gubitak izvora financiranja i sl.). Ističe da tuženik u svom trećem prigovoru ne iznosi niti jednu novu činjenicu, dokument ili stručni argument kojim bi doveo u pitanje ovo utvrđenje, već isključivo izražava nezadovoljstvo ishodom vještačenja. Vještakinja stoga u cijelosti ostaje kod tvrdnji koje je navela u Očitovanju od 7. svibnja 2026. i Očitovanju od 5. srpnja 2026., jer se ono temelji na uvidu u raspoloživu dokumentaciju, a ne na pretpostavkama i ne može biti izmijenjeno pukim ponavljanjem prigovora. Raniji navod vještakinje da iz dokumentacije nije utvrđeno postojanje stvarno nastale štete treba razumjeti isključivo kao financijsko-knjigovodstveni zaključak o dokaznoj podlozi u spisu: na temelju raspoložive dokumentacije u spisu nastanak štete nije dokumentiran, pa njezinu visinu nije moguće izračunati. Vezano za utjecaj odredbe članka 9. stavka 2. Ugovora koja kaže da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu djelomičnu ili konačnu otplatu kredita ako o toj namjeri obavijesti Banku najmanje 30 dana unaprijed. U tom slučaju korisnik je dužan izvršiti uplatu prema zaključnom obračunu Banke, a Banka je ovlaštena na preostali iznos kredita zaračunati naknadu prema svojoj Tarifi, sukladno poslovnoj politici Banke. S financijsko-knjigovodstvenog aspekta navedena odredba znači da je prijevremena otplata bila unaprijed predviđena ugovorna mogućnost te da je Ugovorom istodobno predviđen financijski mehanizam koji se aktivira upravo u slučaju takve otplate. Izračun "troškova financiranja", odnosno hipotetske štete koju je tuženik navodno pretrpio uslijed prijevremene otplate, predstavlja proširenje zadatka vještačenja u odnosu na zadatak određen rješenjem od 22. prosinca 2025. Vještakinja nadalje navodi da u dostavljenoj dokumentaciji nisu pronađeni dokazi o objektivno nastalim troškovima (primjerice, trošku refinanciranja), dok bi izračun "izmakle dobiti" s osnove kamata koje tuženik ne bi ostvario zbog prijevremene otplate – prema odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 9. ožujka

2022., poslovni broj: Rev-112/2018-2 predstavljao vrstu štete koja se ne naknađuje. Ističe i da sama činjenica da je tuženik predložio vještačenje i uplatio predujam nije financijsko-knjigovodstveni dokaz da je šteta nastala niti dokaz njezine visine. Zaključno, ostaje u cijelosti kod svog nalaza i mišljenja od 4. ožujka 2026., očitovanja na prigovor tuženika od 7. svibnja 2026. te očitovanja na prigovor tuženika od 5. srpnja 2026. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Ane Šarić, obzirom da je isti dan po stručnoj osobi, nakon izvršenog uvida u financijsku dokumentaciju u spisu, a nalaz i mišljenje valjano je obrazloženo i dano u suglasju sa suvremenim dostignućima financijske znanosti. Sud prihvaća navode vještakinje kako na temelju raspoložive dokumentacije u spisu nastanak štete nije dokumentiran, pa njezinu visinu nije moguće izračunati. Štoviše, nakon zadnjeg iscrpnog očitovanja vještakinje od 6. kolovoza 2026., tuženik više nije imao prigovora. Prema tome, otklonjen je nedostatak na koji je ukazao drugostupanjski sud u svojoj odluci 26. kolovoza 2025., poslovni broj: Gž-770/2025-4.

21. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela odredbe članka 9. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

22. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 2. ZPP-a kojom je propisano da ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

22.1. Imajući na umu navedeno, sud je krenuo od činjenice da je u postupku bila sporna osnovanost i visina tužbenog zahtjeva, pa je tužiteljica u odnosu na osnovanost uspjela sa 100%, a u odnosu na visinu sa 66,67% (od ukupno zatraženih 1.533,44 eura, dosuđeno 1.022,29 eura). Tužiteljev uspjeh u postupku je stoga 83,34% (166,67% / 2), a tuženikov 16,66%, pa je tužitelju uvažavajući i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva priznato 66,68% opravdanih troškova postupka (83,34% - 16,66%).

22.2. Na ime troškova postupka tužiteljica je postavila zahtjev u iznosu od 1.950,30 eura. Priznat joj je trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj: 138/23. i 107/25. – dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 100 bodova (Tbr. 7/1), sastav podneska od 3. prosinca 2024.

100 bodova (Tbr. 8/1), trošak pristupa ročištima 28. listopada 2024., 20. studenog 2024. i 22. prosinca 2025. za svako po 100 bodova (Tbr. 9/1), nazočnosti ročištu za objavu presude 30. prosinca 2024. 50 bodova (Tbr. 9/3), sastava podneska od 15. rujna 2026. 75 bodova (Tbr. 8/1), nazočnosti na ročištu 26. listopada 2026. 75 bodova (Tbr. 9/1), nazočnosti ročištu za objavu presude 29. listopada 2026. 37,5 bodova (Tbr. 9/3). Tužiteljici je tako na ime zastupanja priznat trošak od 737,5 bodova, što uvećano za vrijednost boda (Tbr. 54) i pripadajući PDV iznosi 1.843,75 eura, pa mu je sukladno uspjehu priznato 66,68% opravdanih troškova, odnosno 1.229,61 eura, kojem iznosu je dodan trošak pristojbe na tužbu od 26,55 eura (toliko je plaćeno) te trošak pristojbe na presudu od 80,00 eura pa je tuženiku naloženo naknaditi tužitelju trošak ovog postupka u iznosu od 1.336,16 eura, stoga je odlučeno kao pod točkom II., III. i IV. izreke rješenja.

22.3. Tužiteljici je na njezin zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe članka 30. stavak 2. Ovršnog zakona i članka 29. stavak 2. ZOO-a, te su iste dosuđene tužitelju od dana presuđenja pa do isplate.

23. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Đakovo, 29. listopada 2026.

Sudac
Petar Grgur

Uputa o pravu na žalbu:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:
1. Tužiteljici – putem punomoćnika
2. Tuženiku – putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-3088f-5d2a8**

Kontrolni broj: **052fe-b8385-a90a8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.